”Vatten, vatten, bara vanligt vatten”

”Döö, Gunsan, idag är det dusch överallt i skogen”, brölade Göran Swärd Klemmingen på sin oefterhärmliga östgötska när vi möttes i Bieskogen på KOK:s veteranorientering i mitten av september. Ja, det inte bara regnade, utan man fick vatten upp på halva vaden i stigarnas spår och så passade alla granruskor på att daska till en rejäl skvätt över en vid passering. Redan när jag klev ur bilen vid den smala skogsvägen och traskade till anmälningstältet var jag genomregnad. På samma väg tillbaka för att nå starten försvann de sista torra fläckarna på underkläderna.

Nåja, jag kände mig glad och lycklig över att vara igång igen efter ett orienteringsuppehåll med sommarstugevistelse och semesterresa. Lite väta kunde inte dränka min förväntan inför skogsäventyret. Och så uppåt var jag och så noggrant läste jag på kontrolldefinitioner och min tänkta väg till första kontrollen att jag helt glömde att passa kartan. Och efter tio minuter insåg jag att jag inte visste vart det traktorspår jag vadade i egentligen bar i. Lika bra att ta sig tillbaka till startpunkten och börja om.

Ettan var svår för mig för jag fattar inte alltid vilka höjdkurvor som bär uppåt eller nedåt, så jag fick gå ut till en fast punkt tre gånger innan jag hittade rätt. 27 minuter tog det och jag såg i resultatlistan senare att Alf Lindberg vann klassen på den tiden. Suck! Och jag som hade alla andra kontroller kvar. Vad göra? Hittills har jag inte brutit någon tävling och tänkte inte göra det nu heller. Så det var bara att fortsätta. Alla ormbunkar jag tog mig igenom passade på att skaka av sig allt nyfallet regn på mig. Håret smetade men glasögonen immade inte igen, så jag avverkade den ena kontrollen efter den andra. Vid sista kom jag för nära målkontrollen utan att fatta det, men en hjälpsam medlöpare (heter det verkligen så? medlöpare låter så negativt) ropade att jag skulle följa snitseln. Jag blev helt förvirrad innan jag fattade att jag skulle följa den baklänges. Där hittade jag min sista kontroll och kunna nu följa snitseln framåt till målkontrollen. Bara inte målpersonalen gått hem! Det såg ganska tomt ut men inne i tältet i skydd av regnet satt tre vänliga själar. Jo, jag blev godkänd och jag klarade mig under två timmar (jag vet inte vad maxgränsen är).

Nu återstod det mest spännande – skulle chauffören vara kvar så att jag kunde komma hem. Jag kom inte ihåg hurdan bil han har men frågade de få som var kvar om de sett till Erik Rundström. ”Jo, han sitter i bilen där borta och mumsar mackor och studerar sin karta.” Erik såg inte otålig ut över sin väntan utan erbjöd mig hälften av såväl sitt tättvatten och sin handduk. Men jag orkade bara inte utan nöjde mig med att byta skjorta. Men oj så fastkletad tävlingsblusen satt. Allt blött i kombination med lite pålagt extrahull under ovan nämnda uppehåll, gjorde att jag inte fick av mig den. Jag bad en förbipasserande gentleman om hjälp och han tog tag i bluskanterna och krängde av mig dräkten men skyggade inför min nu halvnakna uppenbarelse medan Erik gnäggade glatt i bilen. Jag orkade inte byta byxorna utan satte mig i framsätet på mina torra kläder för att inte förstöra framsätet.

Hemma och lite senare torr och mätt tittade jag så småningom i resultatlistan och såg segertiden. Imponerades jag? Nej! Affe! Hur kan man sitta och åka ända från Köping till Bie för att sedan rusa runt på under en halvtimme? Är du rädd för lite regn? Gör som jag – njut av tiden i skogen och vad är väl regn om inte ”vatten, vatten, bara vanligt vatten”, som Hellsing/Söderlundh skaldar i sin visa.